

Zápis 60. Mecheche

Úvod do série

60. Mecheche nám Velký Pivrnec Pažout naplánoval jako dobrodružné pěší putování po hřebeni Beskyd. A nebyli by to Pivrneci, aby si dobrodružství ještě dobrovolně nerozšířili o cestování českou hromadnou dopravou. Ano, je to tak, žádných 10 aut na 9 Pivrneců ale jen asi 7 vlaků či autobusů a dva neplánované hromadné taxíky, a asi 10 hodin hledání v jízdních řádech, cenících, a diskusí nám stačily tentokrát k dopravě do Beskyd a zpět. Napínává byla hlavně debata, jak brzo se probudíme, a který z rychlíků tedy stihneme a jestli se ČD při využití pozdějšího vlaku podaří zajistit náš přestup v Návsi, kde jsme měli pohodlných 15 minut na přestup do Mostů začátku to našeho putování.

Navíc jsme byli vyzbrojeni instrukcemi od VP a bezpečnostními instrukcemi od Číži, který vědeckou rešerší ve významném místním Ostružném časopise zjistil nebezpečí, na něž jsem se museli připravit

Nebezpečí extrémního počasí takže jsme přibalili nepromokavé bundy a rukavice, terénní nebezpečí, proti kterému jsme se vybavili botami, a vodním nebezpečím, které jsem eliminovali tím, že jsme si v říjnu nevzali plavky a odmítali pít vodu. Na největší nebezpečí hrozbu hnědého medvěda jsme si vzali rezervní spodky a doufali, že medvědi nepožírají turisty impregnované ethanolem. Částečně nás uklidňovalo i to, že v Beskydech medvěda posledních 5 let nikdo neviděl a neslyšel.

Nakonec jsem Martina přemluvil, aby na zajištění zábavy vzal ukulele, že mu s ním všichni rádi při putování pomůžeme.

Den 1 Cesta na Kamennou Chatu

100 hodin vlakem

První den Mecheche začal krásným slunečným dopolednem, které všechny přinutilo vstát a vyrazit přesně podle plánu, tak aby Číža, Martin a Zrzek stihli rychlík odjíždějící ve 12:15 z Hlavního nádraží. Džimák, Luďa a Buby je pak úspěšně dostihli v Kolíně

a usadili se již ve značně rozjařeném kupé k pražské skupině. Martin nám totiž zábavu zajistil nejen tím, že vzal ukulele ale navíc ještě 12 litrových petek s pivem.

Při představě , jak to všechno táhne na nádraží, jsem ho, jako Písmák, pro tento den označil Pivneckým Soumarem.

Protože Písmáka si každý předchází dostal jsem petku, která pražské skupině upadla na zem, takže jsem měl dobrých 40 minut, co dělat, abych ji postupně otevřel a nezil celé kupé. Trvalo to tak, dlouho, že to Číža, již značně rozjařený, nakonec nevydržel a připsal si tak zásluhu za to, že petku najednou otevřel a nevystříkla ani kapka a já se tak mohl připojit k veselým kamarádům. Cestu jsem si užívali debatovali o chmelu Sabro, který nám evokoval přípravu pívka z mořské vody, Džmák politoval lidi, které trápí hladoba a žízňoba. Hned jsem ho proto pochválili že příponu „ba“ použil již Jakub Hron z Metánova, takže jsem hned měli možnost probrat jeho muzeum. Jedinou chmurou bylo, že se na še čtvrt hodinka na přestup začala měnit na čtvrt minutku. Ale to nám nevadilo a chmury jsem za zaháněli pomocí ukulele, rytmických nástrojů z Čížova bágla a zpěvem. Dokonce došlo „Už z rodného ranče..“ Online zpěvníky a jejich občas dlouhé načítání nás přivedlo i k myšlence internetu v kolejích pod krásným marketingovým názvem Trampský Internet.

Ze čtvrt minutky se stala půlhodinka zpoždění a bylo jasné, že spoj nestihneme. Padali sportovní alternativy jako vyčkat na další spoj a vyrazit z Mostů až někdy kolem sedmé. Naštěstí se Písmák, zastupující v tu chvíli Velkého Pivrnce, který se k nám měl připojit někde na trati, rozhodl, že přeci nemůže kamarády obrát o zaslouženou večeři a pivo na Kamenné chatě, a objednal místo pochodu na Kamennou chatu výjezd na Kamennou Chatu. Nálada se hned zlepšila a to i proto, že jsem tím pádem měli v Návsi ještě čas na pivní občerstvení v nádražní restauraci, navíc k nám přistoupil i Velký Pivrnc Pažout, takže jsme byli pro tento den kompletní.

Odjezd dvěma taxíky se celkem povedl a když si řidiči zavolali a zjistili kolik , kdo má v autě pasažérů, tak jsme si mohli klidně a v plném počtu vychutnat 10 kilometrový výjezd, původně výstup, o 430 m z pohodlí automobilu. Jedině jednu věc jsme podcenili, měli jsme se nechat vysadit o 200 m dříve. Takto jsem se totiž setkali s dámským turistickým družstvem, které přišlo z Mostů po svých a dámy si samozřejmě všimly, že úplně pravověrní turisté asi nejsme. Jejich komentáře jsme samozřejmě vtipně odrazili a šli se ubytovat

a povečeřet.

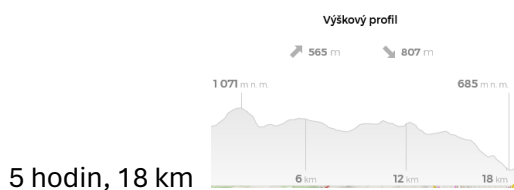
V restauračce jsme dobře povečeřeli a připojil se k nám i náš host Buřt. Ten na rozdíl od nás přijel autem, takže měl sílu nechat auto pod kopcem v Lomné a vyběhnout 5 kiláků za námi, aby s námi pobyl a popil.

V restauraci Martin opět vytáhl ukulele a začali jsem hrát, ale byli jsme moc hrr a nezeptali jsme se ostatních hostů, zda jim to nevadí, takže nás hostinská hned zklidnila a museli jsme se zeptat. Naštěstí byli všichni okouzleni naším zpěvem a nechali nás muzicírovat dál.

Po zpěvu jsme dali ještě nějaké to pivo a přesunuli se na ubytování. Po frťanu whisky z láhve, kterou donesl Buřt, jsme ji s ním někteří z nás dopili do dna v zimě před chatou a uložili se k zaslouženému spánku.

Den 2 Cesta na Doroťanku, Rituál

Ráno jsme se úspěšně a bez dramatických událostí a nevolností probudili, nasnídali a začali se připravovat k odchodu na Doroťanku plněním pet flašek pivem. Samozřejmě nás hned na startu předběhl dámský tým, která byl při snídani o dost rychlejší než my a petky neplnil.

Vyrazili jsme rovnou do prudkého stoupání na Velký Polom, kde jsem na chvíli dohnali ženské družstvo a dokázali tak, že jsme zdatní turisté.

Rozloučili jsem se s Buřtem, který upaloval na odpolední oslavu stříbrné svatby a ocenili jsme, že s námi strávili alespoň večer a kus dne místo toho, aby se věnoval přípravám této události.

Cestou z Velkého Polomu jsme si užili malých polomů, které nám zpestřili cestu. Na chvíli jsme se zastavili i u poutního místa kapličky pod Muřínkovým vrchem. Na Čubonově jsme poobědvali klobásky a salám ze zásob, které nám rozdál Velký Pivrnec. Také jsme hlasovali, zda půjdeme hypotetickou cestou přes Malý Polom nebo na jistotu po značce a s menším převýšením. Vyhrála značka. Po cestě jsme si užívali výhledů a občas i příjemného sluníčka.

Zastavili jsme se ještě v obcerstvení na Sulově, kde jsme zahrnali žízeň a mohli vyrazit na závěrečnou část cesty k Doroťance. Tam už na nás čekal Sedy, který na motorce dorazil pár minut před námi.

Na Dorofance jsme si dali jídlo a vylezli až do nejvyššího patra chaty, kde jsme měli pokoje. S obavou jsme přemýšleli o tom, kde Velký Pivrnec uspořádá rituál, jelikož malý výčep byl obsazený a stejně tak i společenská místnost pro hosty. Naštěstí se časem výčep vyprázdnil, čehož jsme hned využili a obsadili největší stůl pro rituál.

Rituál tak mohl proběhnout v klidu a shodou okolností i v soukromí, protože ve výčepu jsme byli tou dobou sami. Při rituálu nedošlo k žádným výtržnostem.

Velký Pivrnec pak neplýtl slovy a celý úvodní proslav vyjádřil pouhou jednou větou, která se bohužel nezachovala. Jelikož tentokrát nikdo nechtěl řešit žádnou zásadní otázku či změnu stanov, mohli jsme se brzy pustit do hraní. Tentokrát jsme, již poučení, dbali beskydských zvyků a požádali přítomné hosty o povolení. Naštěstí pro ně, hosté hudbu povolili a mohli tak být okouzleni zvukem ukulele, které úspěšně připutovalo v Martinově batohu. Náš výkon byl dokonce natolik dobrý, že nám místní chatař půjčil pěknou kytaru. A tak Džimák kytarou, Číža ukulelem a Martin rytmikou pozvedli úroveň tak vysoko, že si ostatní hosté ani nepustili jukebox a jednou štamgasti dokonce zatleskali.

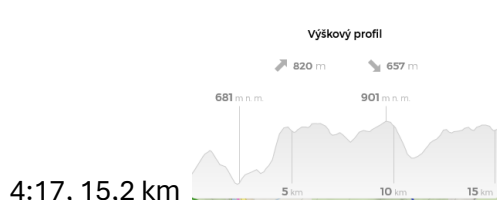

Není se co divit došlo totiž i na Sovy v mazutu a Jožina z bažin. Martin v zápalu rytmiky vylil i frřana, takže jsme se všichni značně smáli, protože jak Martin konstatoval „Kdo se směje někomu, ten se směje dobře.“

Potom co jsme dohráli a přešli na vážnější témata, jsme se rozhodli zařadit do zápisu i nařízení, že Pivrnci mají sledovat Instagram a bude se to sledovat. Tak si ho všichni zařídte.

S pokročilým časem jsme probrali ještě několik světových témat. Rozhodli se, že ráno půjdeme po červené a po tomto rozhodnutí jsme se mohli příjemně unaveni postupně vyšplhat do podkroví ke spánku, jelikož výčepní, naštěstí, přestala nalévat.

Den 3 Cesta na Sněžnou

Ráno nám tentokrát připravilo typické počasí na Mecheche, takže jsme se mohli náležitě smutně rozloučit se Sedym , který vyrazil na motorce směrem do českých nížin, a my mohli vyrazit směrem na Bílou. Samozřejmě při čekání, jestli se deštík zmírní, jsem ještě nějakou chvíli objednávali různé nápoje a nechávali si naplnit petky pivem, což určitě hospodskou velmi bavilo. Ale nemohla si stěžovat, protože jsme hned ráno nahlásili hovno uprostřed výčepu (psí) a jelikož byl pes jejich místní, tak nebylo už kam klesnout.

Cesta byla hned na začátku dost do kopce, takže nám deštík a chladno ani moc nevadili a rychlým tempem jsme pochodovali směrem na Konečnou, kde se od nás odpojil Luděk, a vyzkoušel bdělost policie, která o víkendu na hranicích stíhala imigranty. Naštěstí pro něj, měl Luděk sebou občanský průkaz a mohl tak policistům jejich podezření na nelegální migraci, potvrzené nabitým batohem a tím, že byl jediný, kdo kolem nich od rána prošel, vyvrátit, a povedlo se mu tak stihnout pondělní služební cestu na jižní Moravu.

My jsme pokračovali dál směrem do kopce, kde jsme si po výstupu užili chvíli odpočinku a mohli sledovat, jak lišky pečou chleba.

Chvíli potom, co jsme si odpočinuli a urazili asi 1 kilometr na nás již čekalo překvapení v podobě Bufetu na Beskydě, kde jsme si museli odpočinout u čaje s rumem a užít si výhledu.

No a potom nás zbývajících 6 pivrců již čekal výhled na Bobku a zastavení na Kmínku, kde jsme podporovali Džimáka při hledání nějaké cache.

A nakonec Sněžná, kterou jsme hned napodruhé našli. Na chatě již pomalu končili s Oktoberfestem ale pár piv tam ještě zbylo a tak jsme mohli ochutnat i kyseláč, což bylo jen pro otrlé, nebo Ogara Kazbeka. Přitom jsme již ale seděli uvnitř v chatě, protože venku nám byla fakt zima.

Od majitele jsme se dozvěděli, že jsme měli dost štěstí, jelikož večer předtím chatu obsadily vosy, které musel pomoci mnoha různých sprejů pobít a utěsnit díry, kterými se dostávali dovnitř. Později se ukázalo, že nelhal a musel ještě během večera proti vosám zasáhnout a sprej byl pro jistotu i ve sprše.

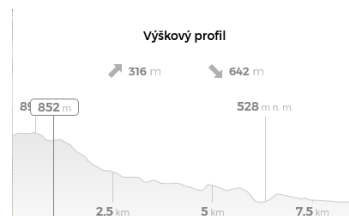

Nelhal ani v tom, že ten den propustil oba zaměstnance a staral se o nás sám. Ale nestěžovali jsme si. Jídlo jsme dostali, pivo také. A ani do krbu jsme nesměli přikládat, protože to byla jen velmi odborná činnost vyhrazena majiteli.

Povzbuzeni úspěchem na Doroňance a tím, že večer jsme seděli ve výčepu jen my a tři známí chataře, jsme si i zde chtěli zahrát. Vypůjčili jsme si proto kytaru, která byla 3/4 a po půl hodině ladění i nenaladitelná a zkoušeli hrát a to i přesto, že on line zpěvníky ukázali svou slabinu v e chvíli, kdy nebylo na chatě wifi, protože propuštěný zaměstnanec si odnesl wifi router a mobilní data zmizela v dešti. Nebudu lhát, natož když je k dispozici i video nahrávka. I já jako velmi nemuzikální písmař, jsem pochopil, že to tentokrát nepůjde a potom, co jsme sáhli na úplně dno při pokusu o zpěv Ovečky a Chlapa z Koločavy jsme zůstali jen na debatě o velikosti ukulele, které na Sněžnou putovalo na Martinových zádech, a jiných podobně důležitých tématech.

Po odchodu z výčepu jsme s Pažoutem ještě docucli zbytek rumu a uzavřeli tak nedělní putování.

Den 4 Cesta do Bílé a domů

1:55, 8,6 km, 5 přestupů

Ráno jsme poctivě posnídali a zjistili, že jsme na Sněžné posledními pravidelnými hosty, protože majitel chaty se rozhodl ukončit běžný provoz, takže to vypadá, že na třetí pobyt Pivrců na Sněžné již nedojde.

Počasí se přes noc bohužel nezlepšilo, takže jsme v půl desáté opouštěli Sněžnou v dešti a sestupovali na Bílou. Během pochodu jsme si užili dost mokra.

Naštěstí jsme byli celkem dobře vybaveni a Martin nenechal zmoknout ani své ukulele. Cestou kolem Smradlavy jsme si užili dost smradu obzvlášť u sirného pramene Smradlavy.

Nikdo se proto nemůže divit, že jsme cestou řešili komerční možnosti F-Art performance.

V Bílé jsme našťastí narazili na otevřené bistro Domovjanka.

Tam jsme se částečně usušili, převlíkli a hlavně naobědvali, aby nám stačila energie na cestování autobusem přes Rožnov, kde jsme se rozloučili s Pažoutem, do Valašského Meziříčí. Tam jsme při hledání hospody u nádraží našli jen občerstvení, které bylo

téměř zaplněno jedním hostem a ve kterém jsme se odvážili dát jen čaj s rumem venku před bistroem, což nebyla moc velká výhra, vzhledem k tomu, že ohřátí bylo hned vyrovnáno studeným povětrím. Vlaku jsme se ale bez omrzlin dočkali a mohli vyrazit na Prahu a dál. Naštěstí měl rychlík jídelní vůz, který jsme hned obsadili a občerstvili se trochou plzeňského piva a posledními porcemi z vlakového menu.

No a kolem deváté večer jsme už byli doma a mohli se začít těšit na 61. Mecheche .

P.S: Sledovali jste osud ukulele? Myslíte, že Martin na příští putovní Mecheche ukulele opět vezme? Nechme se překvapit.

Sepsal Písmák Buby dle četných poznámek , fotografií a videa.